На півдорозі між Саронно і Леньяно під лісом лежав хутір Катіна Піана. Було там всього-на-всього три двори, а жило аж одинадцять родин. В Катіна Піана був один-однісінький колодязь, та й то якийсь дивний — на валі ні мотузки, ні ланцюга. Кожен мав свою власну мотузку і, йдучи по воду, брав її разом з цебром, а тоді ніс до хати. На один колодязь припадало одинадцять мотузок. Коли не вірите, підіть самі на той хутір і вам розкажуть так само, як і мені, про лиху незлагоду, що панувала між його мешканцями. Замість того, щоб гуртом купити доброго ланцюга та прикріпити його на валі, хуторяни радше б закидали колодязь землею.

Почалася війна, і всі чоловіки пішли до війська, лишивши на жінок домашні справи і доручивши їм пильно берегти мотузки.

Потім прийшли німці, самотні жінки тремтіли від страху, і кожна зберігала свою мотузку.

Одного дня хлопець з Катіна Піана подався в ліс по хмиз і почув у кущах стогін. Виявилося, що то стогне партизан. Його поранило в ногу. Хлопчина побіг по маму. Жінка аж руки заломила з великого ляку, але пересилила страх і сказала:

— Візьмемо його додому, де-небудь сховаємо. Може, й татові твоєму хтось допоможе в скрутну хвилину. Ми навіть не знаємо, де він і що з ним.

Заховали вони партизана в коморі й викликали лікаря — буцімто для бабусі. Та люди бачили бабусю здорову-здоровісіньку того ж самого ранку. "Що за диво?" — подумали вони. Не минуло й доби, як увесь хутір знав, що в коморі у сусідки лежить поранений партизан. Один старий дід сказав:

— Довідаються про це німці — всіх нас перестріляють. Навіщо нам таке лихо?

Та жінки шкодували бідолаху. "Може, десь так і мій ховається поранений",— думали вони, зітхаючи. На третій день одна з них прийшла до Катерини — жінки, яка переховувала партизана,— і принесла кільце ковбаси.

— Нехай бідолаха підживиться. Йому треба,— сказала вона.

Незабаром завітала друга з пляшкою вина, потім третя з мішечком борошна — зварите, мовляв, поленти, четверта із шматком сала. А до вечора всі жінки з Катіна Піана відвідали Катеринину хату, понаносили гостинців, побували в коморі, і кожна, вертаючись додому, втирала сльози.

Поки рана гоїлася, всі одинадцять родин у Катіна Піана вважали партизана своїм сином, годували його й поїли.

Одужав партизан і вийшов надвір погрітися на сонечку. Дивиться, стоїть колодязь, а води витягти нічим — мотузки немає. Почав він розпитувати, в чому річ. Зашарівшись від сорому, жінки пояснили, що кожна родина тягає воду своєю мотузкою. Що між собою не миряться, вони йому не сказали. Зрештою, це була б неправда: адже вони разом страждали всю війну, разом вирятували з біди партизана. Самі того не усвідомлюючи, вони стали подругами й сестрами. То навіщо ж тягати воду одинадцятьма мотузками?

І вирішили вони скластися й купити ланцюга. Так і зробили. Партизан перший набрав цебро води, і то так урочисто, наче відкривав пам'ятник.

Того самого вечора, остаточно видужавши, партизан подався в гори.